

מקור המאמר בזהר פרשת תזריע דף נ ע"א
הזכרת שם שמים על כל מלאכה

בְּגוֹנוֹנָא דָּא כְּתִיב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנַעַן וְגו',
וְנִתְּתִי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם.
וְכִי אָנֹכִי טֹב הוּא, דִּישְׁתַּכַּח בְּאִינוֹן דְּזִכְּאֵן לְמִיעַל
בְּאַרְעָא. אֵלָּא הָא אוּקְמוּהָ לְאַשְׁכַּחַא מַטְמוֹנִין
דְּאַטְמָרֵן בְּבֵיתֵיהוּ, וְלֹא־הִנָּאָה לֹזֵן לְיִשְׂרָאֵל.

אֲבָל תָּא חֲזוּ, זְכָאִין אִינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּאִינוֹן מִתְדַבְּקוֹן
בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
רְחִים לְהוּ, דְּכְתִיב, (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר יי'.
וּמְגוֹ רְחִימוּתָא דִּילֵיהּ, אָעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא,
לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינְתֵיהּ בִּינֵיהוּ, וְלִמְהוּי דִּיִּוְרִיהּ עֲמַהוֹן,
וְיִשְׂרָאֵל דִּישְׁתַּכְּחוֹן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא.

תָּא חֲזוּ, כְּתִיב (שמות לה) וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֶן
וְגו'. בְּשַׁעֲתָא דְהוּ עֵבְדִין עֵבִידְתָּא, הוּ
אֲמַרִי, דָּא לְמַקְדְּשָׁא. דָּא לְמִשְׁכַּנָּא. דָּא לְפְרוּכְתָּא.
וְכֵן כָּל אִינוֹן אוּמְנִין בְּגִין דִּישְׁרִי קְדִישָׁה עַל יְדֵיהוּ,
וְאַתְקַדְּשׁ הֵהוּא עֵבִידְתָּא. וְכַד סָלִיק לְאַתְרֵיהּ,
בְּקְדוּשָׁה סָלִיק.

לְמִשְׁכָּן, וְזֶה לְפָרְכַת. וְכֵן כָּל אוּתָם הָאֲמָנִים, כְּדִי שְׁתַּשְׁרֶה קְדִישָׁה עַל יְדֵיהֶם, וּמִתְקַדְּשֵׁת אוּתָהּ
עֲבוּדָה. וְכִשְׁעוּלָה לְמִקְוֹמוֹ, עוּלָה בְּקְדִישָׁה.

כְּמוֹ זֶה פְּתוּב, כִּי תִבְאוּ אֶל
אֶרֶץ כְּנַעַן וְגו', וְנִתְּתִי נֶגַע
צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם.
וְכִי שְׂכָר טוֹב הוּא שְׂיִמְצָא
בְּאוּתָם שְׂזוּכִים לְהַכְּנִס
לְאַרְצָ? אֵלָּא הִנֵּה פְּרִשׁוּהָ,
לְמִצָּא מַטְמוֹנִים שְׁהִטְמִינוּ
בְּבֵיתָם, וְלִהְנוֹת בְּהֶם אֶת
יִשְׂרָאֵל.

אֲבָל בָּא רָאָה, אֲשֶׁרֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל שְׁהֶם מִתְדַבְּקִים
לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אוּהֵב אוּתָם,
שְׂפָתוֹב (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם
אָמַר ה'. וּמִתּוֹךְ אֶהְבֵּתוּ
הַכְּנִיס אוּתָם לְאַרְצָ הַקְּדוּשָׁה,
לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינְתוֹ בֵּינֵיהֶם,
וְשִׁיחָהּ דִּיִּוְרוֹ עֲמָהֶם,
וְיִשְׂרָאֵל שְׂיִמְצָאוּ קְדוּשִׁים
עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.

בָּא רָאָה, פְּתוּב (שמות לה) וְכָל
הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֶן וְגו'.
בְּשַׁעֲתָא שְׁהִיוּ עוֹשִׂים מַעֲשָׂה,
הִיוּ אוּמְרִים: זֶה לְמַקְדֵּשׁ, זֶה

לְמִשְׁכָּן, וְזֶה לְפָרְכַת. וְכֵן כָּל אוּתָם הָאֲמָנִים, כְּדִי שְׁתַּשְׁרֶה קְדִישָׁה עַל יְדֵיהֶם, וּמִתְקַדְּשֵׁת אוּתָהּ
עֲבוּדָה. וְכִשְׁעוּלָה לְמִקְוֹמוֹ, עוּלָה בְּקְדִישָׁה.

כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁעוֹשֶׂה עֲבוֹדָה לְעֲבוֹדָה זָרָה אוֹ לְצַד הָאֲחֵר שְׂאִינוּ קָדוֹשׁ, כִּיּוֹן שֶׁמְזַכֵּיר אוֹתוֹ עַל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה, הִרִי רוּחַ טְמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו. וְכַשְׁעוֹלָה הַמַּעֲשֶׂה, עוֹלָה בְּטֵמָאָה. הַכְּנַעֲנִיִּים הֵם עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה, וּמַדְבָּקִים כָּלֶם יַחַד בְּרוּחַ טְמֵאָה בְּעֲבוֹדָה זָרָה, וְהָיוּ בּוֹנִים בְּנֵיָן לְפָרְצוּפֵיהֶם (לְטַנּוּפֵיהֶם) וְלִגְעוּלֵיהֶם לְצַד הַטְּמָא לְעֲבוֹדָה זָרָה. וְכַשְׁמַתְחִילִים לְבַנּוֹת, הָיוּ אוֹמְרִים דְּבוּר. וְכִיּוֹן שֶׁנִּזְכָּר בְּפִיהֶם, עוֹלָה עָלָיו רוּחַ שֶׁל טְמֵאָה. כַּשְׁעוֹלָה הַמַּעֲשֶׂה, הוּא עוֹלָה בְּרוּחַ טְמֵאָה.

כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לָאָרֶץ, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטַהֵר אוֹתָם וְלִקְדָּשׁ לָהֶם אֶת הָאָרֶץ, וּלְפָנוֹת מְקוֹם לְשִׁכְנָה, שְׁלֵא תִשְׁרָה הַשְּׁכִינָה בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה. וְעַל כֵּן בְּאוֹתוֹ נִגַּע צָרַעַת הָיוּ סוֹתְרִים בְּנֵינִים שֶׁל עֲצִים וְאַבְנִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּטֵמָאָה.

בֹּא רֵאֵה, אִם הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה הָיָה לְמִצְאָ מִטְּמוּנִים בְּלִבָּד, יַחְזִירוּ הָאַבְנִים אַחַר כֵּךְ כְּמוֹת שֶׁהֵם לְמְקוֹמָם, וְהַעֲפֹר לְמְקוֹמוֹ. אֲבָל הַפְּסוּק כּוֹתֵב, וַחֲלָצוּ אֶת הָאַבְנִים. וְכָתוּב וְעֲפָר אַחַר יָקַח. כִּדִּי שֶׁתַּעֲבֹר רוּחַ הַטְּמֵאָה, וְיִתְפַּנֶּה וְיִתְקַדָּשׁ כָּעֵת כְּמִקְדָּם, וְיִמָּצְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁהּ וּבְדִיּוֹר קָדוֹשׁ, לְהִשְׁרוֹת בֵּינֵיהֶם שְׁכִינָה.

כְּגוֹנָא דָּא מָאן דְּעָבִיד עֲבִידְתָּא לְעֲבוֹדָה זָרָה, אוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא, דִּלְא קְדִישָׁא. כִּיּוֹן דְּאִדְכֵּר לִיהַ עַל הַהוּא עֲבִידְתָּא, הָא רוּחַ מְסֵאֲבָא שְׂרִיא עֲלוּי, וְכַד סָלִיק עֲבִידְתָּא, כְּמִסְאֲבָא סָלִיק. כְּנַעֲנִים פְּלָחִי לְעֲבוֹדָה זָרָה אִינְהוּ, וּמִתְדַבְּקוּן פְּלָחוּ כַּחֲדָא בְּרוּחַ מְסֵאֲבָא בְּעֲבוֹדָה זָרָה, וְהָיוּ בְּנֵיָן כְּנֵיָן לְפָרְצוּפֵיהוּ (ס"א לְטַנּוּפֵיהוּ) וְלִגְעוּלֵיהוּ לְסִטְרָ מְסֵאֲבָא לְעֲבוֹדָה זָרָה, וְכַד שְׂרָאן לְמַבְנֵי, הָוּוּ אֲמִרֵי מְלָה, וְכִיּוֹן דְּאִתְדַכֵּר בְּפּוֹמֵייהוּ, סָלִיק עָלֵיהּ רוּחַ מְסֵאֲבָא. כִּד אִסְתְּלִיק עֲבִידְתָּא, בְּרוּחַ מְסֵאֲבָא אִסְתְּלִיק.

כִּיּוֹן דְּעָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, בָּעָא קְדִישָׁא בְּרִידְ הוּא לְדַכְּפָא לֹון, וְלִקְדָּשָׁא לֹון אַרְעָא, וְלֵאֲפַנָּא אַתְר לְשִׁכְנָתָא דִּלְא תִשְׂרִי שְׁכִינָתָא גּוֹ מְסֵאֲבָא. וְעַל דָּא בְּהָהוּא נִגַּע צָרַעַת, הָוּוּ סוֹתְרִין בְּנֵינִין דְּאָעִין וְאַבְנֵין דְּאִתְעֲבִידוּ בְּמִסְאֲבוֹ.

תָּא חֲזוּ, אִי עוֹבְדָא דָּא הָוָה לְאַשְׁכַּחַא מִטְּמוּנֵין בְּלַחֲזוּדוּי, יְהִדְרוּן אֲבָנֵין לְבַתָּר כְּמָה דְּאִינוּן לְאַתְרֵיהוּ, וְעֲפָרָא לְאַתְרֵיהּ. אֲבָל קָרָא כְּתִיב, וַחֲלָצוּ אֶת הָאַבְנִים. וְכָתִיב וְעֲפָר אַחַר יָקַח. כִּיּוֹן דִּיתְעַבֵּר רוּחַ מְסֵאֲבָא, וְיִתְפַּנֵּי וְיִתְקַדָּשׁ הַשְּׁתָּא כְּמִלְקַדְמוֹן, וְיִשְׁתַּכַּחוּ יִשְׂרָאֵל בְּקִדְוִישָׁהּ, וּבְדִיּוֹר קְדִישָׁא, לְמִשְׂרֵי בֵּינֵיהוּ שְׁכִינָתָא.

יַחְזִירוּ הָאַבְנִים אַחַר כֵּךְ כְּמוֹת שֶׁהֵם לְמְקוֹמָם, וְהַעֲפֹר לְמְקוֹמוֹ. אֲבָל הַפְּסוּק כּוֹתֵב, וַחֲלָצוּ אֶת הָאַבְנִים. וְכָתוּב וְעֲפָר אַחַר יָקַח. כִּדִּי שֶׁתַּעֲבֹר רוּחַ הַטְּמֵאָה, וְיִתְפַּנֶּה וְיִתְקַדָּשׁ כָּעֵת כְּמִקְדָּם, וְיִמָּצְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁהּ וּבְדִיּוֹר קָדוֹשׁ, לְהִשְׁרוֹת בֵּינֵיהֶם שְׁכִינָה.

וְעַל דָּא מָאן דְּבָנֵי בְנֵי כַד שְׂאֲרֵי לְמִבְנֵי, בְּעֵי
 לְאִדְכָּרָא בְּפּוּמִיָּה, דְּהָא לְפּוּלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא הוּא פְּנֵי. בְּגִין דְּכִתְיִב, ^(ירמיה כב) הוּי בּוֹנֵה
 בֵּיתוֹ בְּלֹא צְדָק וְגו', וְכִדְרִין סִיעֵתָא דְשִׁמְיָא שְׂאֲרֵי
 עֲלוּי, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין עָלֵיהּ קְדוּשָׁתָא,
 וְקֹאֲרֵי עָלֵיהּ שְׁלוֹם, הָדָא הוּא דְכִתְיִב, ^(איוב ה) וַיִּדְעַת
 כִּי שְׁלוֹם אֶהְלֶךְ וְגו'.
 שְׁלוֹם. זְהוּ שְׁכָתוּב ^(איוב ה) וַיִּדְעַת כִּי שְׁלוֹם אֶהְלֶךְ וְגו'.

וְעַל כֵּן, מִי שְׁבוּנָה בְּנֵינָן,
 כְּשִׁמְתְּחִיל לְבָנוֹת צָרִיךְ
 לְהִזְכִּיר בְּפִיו, שְׁהֲרֵי לְעִבּוּדָת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא בּוֹנֵה,
 מְשׁוּם שְׁכָתוּב ^(ירמיה כב) הוּי
 בְּנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא צְדָק וְגו'. וְאִז
 סִיּוּעַ שְׁמִימֵי שׁוּרָה עָלָיו,
 וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזִמֵּן
 עָלָיו קְדוּשָׁה וְקוּרָא עָלָיו
 שְׁלוֹם. זְהוּ שְׁכָתוּב ^(איוב ה) וַיִּדְעַת כִּי שְׁלוֹם אֶהְלֶךְ וְגו'.

ספר אור הזהר (עמוד 224)

ה) על ידי למוד תורת הח"ן בחיות קדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה
 איתא מרבינו הבעל שם טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, שהראה לרבי רבי בער עגנון בקבלה, ואמר
 הרבי רבי בער הפשט וכוון האמת, ואמר לו הבעל שם טוב זכר צדיק וקדוש לברכה, אם כי הפשט
 הוא אמת, אכן אין שום חיות בהדברים, וכשאמר לו הפשט בחיות קדושה נתמלא החרר מלאכים,
 שמצד שהיה בחיות פי השם נעשה מכל דבור מלאך.
^(פרי צדיק פרשת ויגש דף ק"ה טור ב')
 וענן ספר דברי ישראל (מודיון) גללי אוריתא (דף י"ב טור ד'), וזה לשון קדשו: מפרסם המעשה מן
 הבעל שם טוב הקדוש עם הרבי רבי בער, מהמאמר מספר עין חיים, שהיה בו כמה שמות מלאכים,
 ומיד שאמר הבעל שם טוב זכר צדיק וקדוש לברכה המאמר, נתמלא כל הבית אורה, וראו בחוש
 ממש את המלאכים הנזכרים.

ו) עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות ורפוי חולים

על ידי עיון עמק בסודות התורה יכולים לפקד עקרות ולרפאות חולאת חזק.

^(ספר המדות אות סוד, מבעל לקוטי מוהר"ן זכרוננו לחיי העולם הבא)

ז) האר"י זכרוננו לברכה זכה להשגותיו על ידי יגיעתו הגדולה בזהר הקדוש

בעגנון השגתו אמר לי [האר"י זכרוננו לברכה], כי בתחלת ימי השגתו היה טורח לפעמים שבוע אחד
 על מאמר אחד מן הזהר כדי להבין אותו, ולא היו אומרים לו פרושו, דאם כן נמצא שלא היתה
 התורה ההיא שלו, וצריך שהוא יחדש בשכלו מעצמו בתורה מה שקבלה נפשו בחלקה בהר סיני
 כנודע, ולכן כאשר היה טורח אז היו אומרים לו: בעגנון פלוני ובמאמר פלוני עינת ועמדת על האמת,
 אבל עדיו צריך קצת עמק יותר, ולפעמים היו אומרים לו: טעית בעגנון פלוני בכל או במקצתו, והיה
 חוזר ומענין עד שהיה עומד על האמת.
^(הרב חיים ויטאל בשער רוח הקדש דף ד:)

אמר לי מורי זכרוננו לברכה כששאלתי לו איך זכה לכל החכמה הזאת, והשיב לי, שטרח במאד
 מאד בחכמה הזאת, ואמרתי לו כי גם הרמ"ק זכרוננו לברכה וגם אני חיים טרחתי במאד מאד
 בחכמה הזאת. ואמר לי, שהאמת הוא שטרחנו מאד יותר משאר אנשי דורנו, אבל לא עשינו
 כמוהו, כי כמה לילות היה נשאר בלתי שנה על מאמר אחד של ספר הזהר, ולפעמים ששה לילות
 של ימי החל שבשבוע היה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, ולא היה ישן כל הלילות
 ההם רב פעמים.
^(הרב חיים ויטאל בשער רוח הקדש י"א:)

וכן אמר מורי זכרוננו לברכה להרב אברהם הלוי עצה טובה לעגנון השגה, שילמד בזהר דרך בקיאות
 בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים.

^(הרב חיים ויטאל בשער רוח הקדש דף י"א:)